

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
przy uczestnictwie M. S., A. M., S. M. i W. P.-P.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 lutego 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 25 stycznia 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki W. P. – P. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 stycznia 2012 r., oddalającego apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 17 czerwca 2011 r., którym Sąd oddalił wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości położonej w K., objętej księgą wieczystą nr [...], wnioskodawca - powołując się na obydwie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c. - wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zmianę postanowienia Sądu pierwszej instancji przez orzeczenie zgodnie z żądaniem wniosku ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wskazał na naruszenie przepisów art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 336 k.c., art. 50 § 2 w związku z art. 296 dekretu z dnia 11 października 1946 r. – Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.) i art. XLI § 2 przep. wpraw. k.c. przez przyjęcie, że władztwo nad sporną nieruchomością wykonywane przez Skarb Państwa nie miało charakteru posiadania samoistnego, art. 339 w związku z art. 6 k.c. i art. 298 dekretu z dnia 11 października 1946 r. - Prawo rzeczowe przez przyjęcie, że przedmiotowa nieruchomość pozostawała w zarządzie Skarbu Państwa oraz art. 234 k.p.c. przez nieuwzględnienie domniemania samoistnego posiadania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy – pomimo braku decyzji o przejęciu spornej nieruchomości w zarząd państwowy w trybie i na zasadach rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie przejmowania budynków w zarząd państwowy (Dz. U. Nr 38, poz. 237 ze zm.) - uznał, iż Skarb Państwa był jedynie zarządcą tej nieruchomości, a nie jej posiadaczem samoistnym, dokonał oceny przesłanek zasiedzenia na podstawie zdarzeń, które nastąpiły w latach 2004 - 2009, a więc już po upływie terminu zasiedzenia, a ponadto bezpodstawnie ustalił, że wpisu hipoteki obciążającej nieruchomość dokonano w celu zabezpieczenia wierzytelności Skarbu Państwa z tytułu poczynionych nakładów.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w powołanym przepisie, zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika już z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Tak rozumianej oczywistej zasadności skarżący nie wykazał, Sąd Okręgowy bowiem szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zarówno w kwestii charakteru posiadania, jak i znaczenia domniemania przewidzianego w art. 339 k.c. Trzeba podkreślić, że ocena charakteru posiadania wiąże się ściśle z okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy, z których wynika czy posiadacz wykonywał czynności faktyczne wskazujące na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa i czy jego dyspozycje swą treścią odpowiadałyby dyspozycjom właściciela (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r., III CZP 108/91, OSNC 1992, nr 4, poz. 48, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 r., III CKU 8/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 38 i z dnia 14 października 1999 r., I CKN 154/98, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2000 r., IV CKN 103/00, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2001 r., II CKN

901/00, nie publ., z dnia 8 lutego 2002 r., II CKN 1186/99, nie publ., z dnia 18 września 2003 r., I CK 74/02, nie publ., z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 131/03, nie publ., z dnia 29 września 2004 r., II CK 550/03, nie publ., z dnia 5 września 2008 r., I CSK 54/08, nie publ., z dnia 8 października 2008 r., V CSK 146/08, nie publ. oraz uchwałę Pełnego Składu Izby Cywilnej z dnia 26 października 2007 r., III CZP 30/07, OSNC 2008, nr 5, poz. 43).

W niniejszej sprawie skarżący kwestionował przede wszystkim poczynione ustalenia faktyczne i – pomimo zakazu wynikającego z art. 398³ § 3 k.p.c. – czyni to również w skardze kasacyjnej, czego przykładem są zarzuty dotyczące wpisu hipoteki, dokonanego na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków mieszkalnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 249 ze zm.). Poza tym w swoich wywodach, mających świadczyć o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej, wybiórczo eksponuje tylko niektóre elementy stanu faktycznego, pomijając pozostałą argumentację przytoczoną w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 520 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 6 pkt 7, § 8 pkt 1 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).